

— „Ахъ, смили се, рибке господарке,
Полудѣла поразена баба,
Все се кара, мира ми не дава.
Не ще вече болѣрка да бжде,
Иска да е честита царица!“

Рибка дѣду тихомъ отговаря:
„Иди съ Богомъ. не грижи се, дѣдо,
Ще да бжде баба и царица.“

Па се връща дѣдо нашиъ при баба
Що да види? Гледа и не вѣрва!
Предъ него сѣ: цареви сараи,
Царски дворѣе, кьошкове, градини;
У сараи неговата баба:
Царица е, — сѣди на транези;
Слугуватъ ѝ войводи, болѣри,
Заливатъ ѝ вина все заморски,
Гозби слагатъ, гозби господарски.
А на двѣри — стража харбалия,
Грозна стража съ тънки, остри харби.
Уплаши се дѣдо та прегасна,
На баба се до земята кланя:
„Честито ти кралице-царице!“